

Sygn. akt II Ka 13/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lutego 2016r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie

Przewodniczący: SSO Jerzy Pałka

Sędziowie: SSO Wiesław Oryl

SSO Marek Konrad (spr.)

Protokolant: Dorota Dzięczek

przy udziale Prokuratora: Adama Kolbusa

Z udziałem oskarżycieli posiłkowych: R. N. i A. N.

po rozpoznaniu w dniu 29.02.2016r.

sprawy przeciwko: **Z. N. (1)**

oskarżonemu z art. 207§1kk

z powodu apelacji: obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 26.10.2015r.. w sprawie IIK 127/15

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. kwotę 1033,20zł (łącznie z podatkiem VAT) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

III. Koszty postępowania przejmują na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IIKa 13/16

UZASADNIENIE

Z. N. (1) oskarżony został o to, że:

W okresie od 2007 roku do 24 stycznia 2015 roku w miejscowości N., rejon O. znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją żoną R. N. oraz córką A. N. w ten sposób, że wszczynał awantury domowe a wielokrotnie będąc pod działaniem alkoholu podczas awantur wyzywał je słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe, krytykował, poniżał, wyganiał z domu, szarpał za włosy, popychał, bił rękoma po głowie i całym ciele, kopał po nogach, niszczył przedmioty domowego użytku a także ciągle dokuczał i niepokoił

Tj. o popełnienie czynu z art. 207§1kk

Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej wyrokiem z dnia 26 października 2015r. w sprawie IIK 127/15 oskarżonego Z. N. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 207§1kk skazał go i wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69§1i2kk i art. 70§2kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności zostało warunkowo zawieszona na okres próby 2 lat. Na podstawie art. 73§2kk w okresie próby oskarżony został oddany pod dozór kuratora sądowego.

Na podstawie art. 72§2kk orzeczono wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 600zł.

Rozstrzygnął także o kosztach sądowych w tym opłacie.

Apelację od powyżej wskazanego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia:

- art. 7, art. 2§1pkt1 i §2 w zw. z art. 4kpk poprzez dowolną a nie swobodą ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego co do prowadziło do uznania, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu podczas gdy racjonalna ocena materiału dowodowego prowadzi do całkowicie odmiennych wniosków

- art. 424§1kpk poprzez nieprzekonywujące wskazanie dlaczego wyjaśnienia oskarżonego są mało wiarygodne a zeznania pokrzywdzonych taki walor mają

- art. 626§1i2kpk poprzez nie zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w sytuacji złożenia przez obrońcę takiego wniosku.

2. mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę a polegający na uznaniu, że zebrany materiał dowodowy, w szczególności zeznania pokrzywdzonych w sprawie uwiarygodniają winę oskarżonego, podczas gdy dowody te i okoliczności ocenione we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzą nieodparcie do przeciwnego wniosku.

Z ostrożności procesowej zarzucił nadto rażąco niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego kary w stosunku do okoliczności czynu oraz w relacji do celów jakie kara ta powinna spełnić w zakresie prewencji szczególnej jak i społecznego oddziaływania w sytuacji gdy po stronie oskarżonego występowały okoliczności łagodzące, które nie zostały przez sąd merita uwzględnione w dostatecznym stopniu.

W konkluzji apelacji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu i zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu,

Ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu bądź,

- zmianę wyroku w zakresie orzeczonej kary i wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej

W obu przypadkach wniósł o zasądzenie nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sąd zważył co następuje:

Apelacja jest niezasadna a podniesione w niej zarzuty i wskazana na ich poparcie argumentacja nie znalazły aprobaty Sądu Okręgowego.

Stwierdzić bowiem należy, iż kontrola instancyjna w żadnej mierze nie wykazała, aby Sąd I instancji wyrokując w przedmiotowej sprawie dopuścił się zarzucanych mu uchybień w szczególności naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów oraz obiektywizmu i w konsekwencji popełnienia błędu w ustaleniach faktycznych, mającego wpływ na treść orzeczenia,

Na wstępie podnieść należy, że Sąd Rejonowy w sporządzonym przez siebie uzasadnieniu omówił i ustosunkował się do wszystkich istotnych dowodów przeprowadzonych w sprawie. Wbrew twierdzeniom skarżącego, ocena ta uwzględnia wzajemne odniesienia poszczególnych dowodów, respektuje jednocześnie dyrektywy zawarte w art. 7 k.p.k., biorąc pod uwagę wskazania wiedzy i reguły logicznego rozumowania oraz zasady doświadczenia życiowego. Ocena dokonana przez Sąd Rejonowy, której szczegółowy wyraz znalazł odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie wykracza poza swobodną ocenę dowodów, o której mowa w art. 7 k.p.k. i jako taka pozostaje pod ochroną tego przepisu.

Kontrola instancyjna nie wykazała, aby Sąd I instancji przekroczył granice swobody w kierunku oceny dowolnej. Nie stwierdzono też, aby doszło do nieuwzględnienia całokształtu dowodów zgromadzonych w toku rozprawy głównej, czyli obraży art. 410 k.p.k. Nie stwierdzono również, aby w rozumowaniu Sądu Rejonowego, przedstawionym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, sporządzonym w sposób odpowiadający wymogom określonym w art. 424 k.p.k., występowały luki lub błędy o charakterze logicznym lub faktycznym, które mogłyby stanowić podstawę ewentualnej korekty wyroku.

Zauważyć należy, że zarówno zarzuty natury procesowej, w szczególności obraży art. 7 k.p.k. jak również błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, sprowadzają się w istocie rzeczy do kwestionowania oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd I instancji. Skarżący w apelacji skupia się na prezentacji swojej wersji zdarzenia, przy jednoczesnym negowaniu wersji przyjętej przez Sąd Rejonowy. W konsekwencji eksponuje dowody dla oskarżonego korzystne (jego wyjaśnienia, czy zeznania części świadków) przy jednoczesnym dyskredytowaniu dowodów przeciwnych (zeznań pokrzywdzonych).

W przekonaniu Sądu Okręgowego, wbrew temu co twierdzi oskarżony, ocena dowodów została przeprowadzona w zgodzie z regułą przewidzianą w art. 7 k.p.k. Z faktu, że świadkowie wskazani przez skarżącego nie zauważyli czynów oskarżonego świadczących o znęcaniu się przez niego nad członkami rodziny nie wynika, iż oskarżony w istocie nie znęcał się na pokrzywdzonymi.

Sąd Rejonowy dokonał wnikliwej analizy wyjaśnień oskarżonego wskazując, jakie elementy wyjaśnień nie są wiarygodne i dlaczego, które zaś na taką wiarygodność zasługują.

Wnioski jakie Sąd Rejonowy wyciągnął po analizie dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonego Sąd Okręgowy w pełni aprobuje.

Słuszną konstatacją Sądu Rejonowego jest bowiem to, iż większość zachowań które uznać można za znęcanie się nad członkami rodziny odbywa się w sposób niezauważalny dla otoczenia - „w czterech ścianach” a osoby pokrzywdzone powodowane bądź to wstydem, bądź też jakimiś innymi okolicznościami natury emocjonalnej, starają się wręcz ukryć fakt takich zachowań.

Bez znaczenia jest w tym przypadku fakt łożenia przez oskarżonego na utrzymanie rodziny – ta okoliczność w żadnej mierze nie wyklucza znęcania się Z. N. (1) nad członkami rodziny.

Znamienne jest także zdaniem Sądu Okręgowego to, iż oskarżony „przerzuca” niejako odpowiedzialność za swoje zachowania na pozostałych członków rodziny. Według niego żona ma kochanka, córka ma sprawiać problemy wychowawcze a te okoliczności skutkować miały takim a nie innym zachowaniem oskarżonego.

O formie zachowań oskarżonego świadczy także list pozostawiony przez oskarżonego w miejscu zamieszkania a mający świadczyć o rzekomej chęci popełnienia przez oskarżonego samobójstwa. W ocenie Sądu Okręgowego świadczy to jednoznacznie o psychicznym „osaczeniu” pokrzywdzonych przez Z. N. (2).

Z drugiej bowiem strony w sprawie są dowody w postaci zeznań pokrzywdzonych i jednoznacznie trzeba podkreślić, iż dowody te są spójne, logiczne i konsekwentne.

Zarówno R. N. jak i A. N. zeznawały o sytuacji panującej w domu, agresywnych zachowaniach oskarżonego wobec nich. Relacje te są rzeczowe i szczegółowe. Jak słusznie podkreśla Sąd Rejonowy – wolne są od koloryzowania czy konfabulacji. Obie relacje korelują ze sobą.

Jednocześnie – a czego zdaje się nie dostrzegać skarżący wersję pokrzywdzonych potwierdza także dowód w postaci zeznań małoletniej W. N.. Potwierdziła ona bowiem agresywne zachowania ojca, bicie i szarpanie matki i siostry. Zeznania te mają szczególny walor, iż pochodzą od osoby bardzo młodej, podchodzącej bardzo emocjonalnie do całej sytuacji a jednocześnie – jak wynika z opinii biegłej – w pełni wiarygodnej.

Powyżej wskazane okoliczności świadczą w ocenie Sądu Okręgowego jednoznacznie, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 207§1kk a tym samym zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd Rejonowy zasad wyrażonych w art. 4 i 7 kpk i w konsekwencji popełnienia przez Sąd, błędu w ustaleniach faktycznych, są całkowicie chybione.

Chybiony jest także zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 424§1kpk, przy czym podkreślenia wymaga fakt, iż wobec takiego sformułowania i uzasadnienia tego z zarzutów trudno odnieść się do tego zarzutu.

Z uzasadnienia środka odwoławczego w tym zakresie trudno wywnioskować jakiej natury są zarzuty co do rzetelności uzasadnienia. Trudno także dociec – wobec zdawkowości uzasadnienia tego zarzutu, jakie uzasadnienie skarżący byłby skłonny uznać za pełne i szczegółowe.

Sąd Rejonowy odniósł się do wszystkich istotnych z punktu widzenia prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego dowodów. Wyraz analizy tychże dowodów i tok rozumowania przedstawia w sposób należyty i przekonujący właśnie sporządzone w sprawie uzasadnienie. Zostało ono sporządzone i zawiera elementy wymagane określone w treści art. 424kpk a tym samym zarzut naruszenia art. 424kpk uznać należało za nieuzasadniony.

Sąd Okręgowy nie podzielił także zarzutu dotyczącego rażącej niewspółmierności orzeczonej względem oskarżonego kary.

Zgodzić się należy ze wskazanymi przez skarżącego w uzasadnieniu środka odwoławczego odniesieniami do „kary rażąco niewspółmiernej” czy też jakie aspekty – cele kary, winny być brane pod uwagę przy wymiarze kary.

Sąd Okręgowy w pełni podziela zapatrywania zarówno w kwestii problematyki kary rażąco niewspółmiernej jak i zasad, którymi kierować się ma Sąd przy wymiarze kary.

Zasady te muszą być – co jest oczywiste - odnoszone do realiów konkretnej sprawy. Analizując zaś sprawę niniejszą Sąd Okręgowy nie dostrzegł by orzeczona kara wobec oskarżonego była karą rażąco surową. Nie jest ona – mając na uwadze rodzaj i charakter czynu stopień społecznej szkodliwości zachowania oskarżonego nawet niewspółmierna a z całą pewnością nie jest niewspółmierna rażąco. Zdaniem Sądu spełnia ona cele kary w zakresie prewencji tak indywidualnej jak i ogólnej a wymierzona została z uwzględnieniem zasad wymiaru kary określonych głównie w treści art. 53kk.

Odnosnie żądania zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku zasądzenia na rzecz obrońcy kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu to podnieść jedynie wypada, iż wobec braku rozstrzygnięcia w tym zakresie w

zaskarżonym wyroku, zarzut ten nie mógł skutkować rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego a rozstrzygnięcie o tychże kosztach leży w gestii Sądu Rejonowego.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.